

[Transcript] DS Vandaag / Zo is het om in een van de goedkoopste buurten van Brussel te wonen

Dit is een bonusaflevering van vandaag, de dagelijkse nieuwspodcast van de standaard. We laten u in deze vakantieperiode graag even kennismaken met Nelen van Den Broek. Zij schrijft niet alleen columns voor de standaard, u kunt haren naar columns ook beluisteren als luisterpodcast. Ook Wouter De Pre doet dat trouwens. Bij de podcastreeks vindt u terug in ons aanbod in onze podcast app of op platformen als Spotify en Apple Podcast. Maar nu dus tijd voor Nelen van Den Broek. Als Nelen van Den Broek zocht is de gordijnen opend, wordt ze altijd weer verrast. Altijd staat er op de stoep aan de overkant iets nieuws. Een kapotte koelkast, een winkelkaretje zonder wieltjes met duiven overhoekerd. Ik woon hier, wil Nelen dan roepen. Ik woon in uw afvalbak. Hoe is het om in één van de goedkoopste buurten van Brussel te wonen? Nelen vertelt het en ze vertelt er meteen bij waarom ze toch van Brussel houdt. Ik ben in een toxische relatie belangd. Het ene moment ben ik stapelverliefd, dan denk ik dat het voor het leven is. Op andere dagen ben ik maatloos gefrustreerd, dan wil ik niets anders dan mijn koffers pakken, weg van hier, van de rommel, het lawaai, de communicatie die zo vaak spaak loopt. Maar dan maakt u zich geen zorgen, met mijn liefgaat alles goed. Ik heb het niet over hem, ik heb het over haar, Brussel, de stad waar ik woon, die prachtige tang. In deze krant las ik een artikel over hoe steeds meer mensen van Brussel naar de andere gewesten verhuizen. Dergelijk nieuws lees ik altijd met een opgetrokken wengbrauw. Ha, another one bites the dust. Weer zo'n stelprovinciale die dachten dat ze de hoofdstad aankonden, maar als de eerste kinderen en of rimpels verschijnen, neemt ze het onweerstaanbare verlangenvoelen naar een gazon, een automatische garagepoort, een warmtepomp, een tandarts die Nederlands praat. Niet met mij, uiteraard. Op geen enkele manier zal ik één van die opgevers zijn. Zo houd ik mezelf voor. Als iedereen uit Brussel wegtrekt, wie blijft er dan over om de woningen te renoveren, de straten te vergroenen, het tandplak te verwijderen? Het Brussels gewest heeft zoveel potentieel, maar je moet je ogen bijna dichtknippen om het te kunnen zien. Als ik zocht tussen de gordijnen open, wat ik bij deze temperaturen uiteraard niet doe, dan staat er altijd een nieuwe verrassing op de stoep aan de overkant.

[Transcript] DS Vandaag / Zo is het om in een van de goedkoopste buurten van Brussel te wonen

Een kapotte koelkast,
een winkelkarretje zonder wieltjes,
een hoop broden met duiven overwoekerd.
Elke dag is het weer spannend.
Welks werfvuil werd er vanacht in onze straat gedumpt.
Ooit zag ik een vrouw parkeren in de laad
en los zo'n voor mijn huis,
en plasticzaak vol afval leeg je tegen ons enige straatpoom
en weer vertrekken.
Ik heb me nog nooit zo machtloos en muurdadig tegelijkertijd gevoeld.
Maar ik woon hier, wilde ik schrijven.
Ik woon hier, in uw afvalbak.
Als ik naar de metro wandel,
dan is het file lopen op een benauwend voetpad,
nauwelijks meer dan een rigel tussen huizen en auto's.
Iemand besloot dat deze veel te smalleweg
absoluut een twee-richtingstraat moest zijn,
een plek om verkeerend door te jagen.
Het is een straat om snel te passeren,
niet om in te wonen.
Tijdens de spits is het getoeter oorverdovend.
Als twee bussen elkaar kruisen,
ligt alles plat.
Snachts wordt mijn klammen slapen
door zijn keer onderbroken door racers
met luidbormende knalpot,
die een ideale route vonden via mijn straat
en een verkeerstrempel.
Maar ik woon hier, wil ik schreeuwen.
Ik woon hier, op uw racerquie,
u door het weg, te midden van uw getoeter,
u gescheld en geschreeuw
in dit bos van opgestoken middelvingers.
Ik zeg dit met de grootst mogelijke voorzichtigheid,
omdat mijn privileges niet te tellen zijn.
Maar sinds ik hier woon,
in een van de armste buurten van ons land,
begrijp ik een klein beetje beter
wat het is om als tweede rangspeurder behandeld te worden.
De post komt niet of de laat,
de straat is een stort
en elk loket is er een lange rij wachtende.
Je woonplaats verdicht je betoneerd

[Transcript] DS Vandaag / Zo is het om in een van de goedkoopste buurten van Brussel te wonen

voor andere, andere in auto's,
andere of weg naar betere, rijkere plekken,
plekken waar de klimaatverandering nog enigszins
te negeren valt.

In mijn straat is het daardoor
nog een paar graden warmer dan in de uwen.

Dat zijn we natuurlijk in mijn straat woont.

In dat geval welkom.

Hoe gaat het?

Dat ik relatief goedkoop kon kopen
en dus niet zo moet seuren.

Ik weet het wel, ik hoor het u denken tot hier.

Vroeger kon ik dit allemaal precies
veel beter verdragen.

Betekent dat dat ik nu echt
niet meer jong ben.

Of wordt het daadwerkelijk
elk jaar warmer en onverdraaglijker?

Bij de opties kan ik maar moeilijk verkroppen.

Op mijn verdieping is het de heet om
mezelf te horen tanken,

dus lees ik deze column in de kelder.

Deze kleine compartimenten verdeelt
eentje per bewoner net groot genoeg
om een fiets verticaal in te stockeren.

De gang in het midden is door mijn burens
ook nog eens volgepropt met broel.

Schoenen zonder veters
en gebroken spiegel,
een halve kast.

Iemand moet die dingen dringend eens
op straat gaan zetten.

MUZIEK